

chào tất cả và cảm ơn mọi người

!

Còn tiếp chí và quà thì anh đừng ngại nhé Ira cho tôi. Cảm ơn anh!

Tôi lúng túng ;

-

Đi, vắng nhé ! ... Em chúc Cô đi vui khỏe

!

Chờ Ira nhìn tôi, thông cảm. Hai chúng tôi ngại im...

Hai ngày sau, khoảng 12 giờ chiều Ira báo ngỏ đi nhận cho tôi báo : Nonna Vladimirovna hoãn đi St. Peterbourg rồi, và muốn gặp anh. Chiều nay, khoảng 5-6 giờ, chúng tôi gặp ở một quán cà phê lát thôi. Tôi hiểu, có lẽ Cô không đi được nữa !

Ba người chúng tôi (lần này có cả tôi đi cùng), một lần nữa, quay lại khu nhà chung cư gần bến tàu đi nhận ngỏ

NovoCheryomushky

. Chúng tôi luống hoa mùa hè ngay ở ô đất nhà trẻ của cô vào chung cư của Thầy Cô như chào đón chúng tôi, chúng tôi cánh hoa rực rỡ và mong manh...

Một cô cho chúng tôi là cháu trai của Thầy Cô, con của Việt, đang ở cùng Cô. Rồi tôi nhìn thấy Cô Nonna... Tôi không biết đi nhận từ đâu... một quần áo màu đen, quần dài cao gày, và một mái tóc và khuôn mặt có phần hơi hắc... Duy gặp một vấn đề, và nó cũng là của – chúng tôi áp, nhân từ và hiểu được biết bao...

Cô chào, nắm tay và ôm lấy từng người chúng tôi.

Một khi, tôi thấy người bạn, cũng là phòng ăn, trò chuyện thân tình với Thầy Cô. Họ có khi là ở phòng Thầy làm việc, nhưng tôi và Thầy bàn công chuyện. Lần này, Cô Nonna mời chúng tôi vào một phòng khác.

Cô hỏi thăm tôi sang đây làm gì, đi đâu về đâu. Nghe tôi nói về chúng tôi đi nhận đi St. Peterbourg xem Đêm Trẻ, Cô có vẻ rất vui. Cô báo: Cô quê ở đây và suốt đời thích ở đây, nhưng vì theo hai con nên Cô mới về Moskva này. Nhưng ở đây Cô cũng chỉ loay quanh ở khu vực này thôi, Cô không thích đi xa hơn và thậm chí thấy ghê ghê chóng mặt khi nghĩ tới những ngôi nhà mới xây rất cao tầng ở phía trung tâm Moskva. Rồi Cô giới thiệu: vâng rồi, các con muốn Cô đi về một vùng quê yên tĩnh ở gần St. Peterbourg để nghỉ ngơi; nơi đó là một vùng sâu vùng xa, vắng vẻ, còn chưa phát triển... Nhưng bây giờ thì Cô chúng ta đi đâu cả, Cô chỉ muốn ở lại đây, trong căn hộ này thôi.

Chúng tôi ngại nghe, chăm chú, và xót xa. Nhưng đáng tiếc tôi thấy mình thật là may vì Cô đã chỉ dẫn đường đi nhận câu chuyện cho chúng tôi, không thì...tôi chúng tôi biết bắt đầu như thế nào nữa ?

Chúng tôi kín đáo nhìn nhau, rồi vì tôi hỏi thăm sức khỏe của Cô. Cô báo dạo này hay bị viêm họng, ho nhiều và có thể bị viêm phổi nữa; ngủ cũng ít hơn, khó hơn (và Cô tập thể dục, có lẽ để làm chúng tôi yên lòng: ngủ ít già thì thôi!).

Thấy Cô có vẻ đang bình tâm, tôi mua ba lô máy 02 số tiếp chí, gửi thông trang cho Cô xem... Cuối cùng máy hát can đảm, tôi lấy ra gói kẹo da-hạt đậu Bún Tre và gói chè Tân Cương-Thái Nguyên. Tôi thưa:

-
Kẹo này em biếu Cô, còn ... chè này... em...em... biếu... Thà...

Vừa nói nữa câu sau tôi bỗng bật khóc thành tiếng. Tôi cảm thấy sốc lắm, vì tôi thấy Cô cũng khóc, và chớ Ira, và vì tôi...

Cô đứng dậy, đi ra khỏi phòng. Một lát sau, Cô quay lại, mang hoa quả và những cuốn cho chúng tôi. Cô nói nhún nhún đầu nhìn chúng tôi, giọng thích lo ngại đầu nhìn hát này gần đây mới có, ăn rất ngon, và mới chúng tôi mới mới.

Rồi Cô kể chuyện Cô nhận được rất nhiều thư đi nữa, trong đó có cả của các học giả nước ngoài – mà Cô không hiểu vì sao họ biết được, hay là có ai báo cho họ? Tôi thưa lại là cá nhân tôi có viết cho một vài người như Matisoff, Diffloth, Ferlus, Edmondson, Gregerson; và có thể anh em khác cũng viết nữa.

Rồi Cô hỏi thăm chớ Ira dạo này có đi nghiên cứu đi nữa đã các ngôn ngữ dân tộc thiểu số ở Việt Nam không? Chớ Ira nói sẽ đi và sẽ làm tiếng Mã Liêng theo một Dự án mới được duyệt. Và hai người trao đổi với nhau về phương pháp thu thập ngữ liệu ra sao cho khách quan, chính xác nhất...

Thấy câu chuyện giữa hai người cũng ngừng. Tôi lại kín đáo nhìn chớ Ira và vì tôi. Rồi tôi chợt đứng dậy thưa với Cô rằng: chúng tôi ngủ đã lâu, sẽ Cô mệt, xin đi Cô ngủ.

Và chúng tôi đứng dậy. Một ý nghĩ thoáng qua trong đầu tôi: hay là xin chấp nhận với Cô, kẹo biếu bao giờ...? Nhìn ng nhìn Cô, thú thực tôi đã không dám phàn nàn, tôi sợ mình bật nữa...

Đứng lại ít phút nghỉ ngơi của, chúng tôi chúc Cô khỏe và vui vẻ khuyên Cô nên đi nghỉ hè ở St. Peterbourg như hai em Việt, Nam muộn thôi, vì môi trường và khí hậu ở đó quen với Cô hơn, có thể làm Cô đỡ mệt hơn.

Cô khẽ mỉm cười:

-
Có thể!

và một lần nữa Cô báo tôi:

-

Anh Thờng cho tôi

**gửi lời chào từ tình cảm và cảm ơn mọi người
nhé**

!

Trên đường về khách sạn, bỗng đường tôi hỏi chị Ira :

-

Ngày xưa lúc anh Lyonya - chúng tôi - một, chúng tôi nào

?

Chúng tôi tôi ngay lập tức, bỗng tôi nghĩ Viêt khá sôi :

-

Một ba năm, tôi không làm gì được. Sự thật ngày chúng thích nói

...

Tôi nhìn lên bầu trời Moskva. Đang mùa hoa

topol

: khắp nơi bay một tầng bông trắng màu trắng mịn, dính vào nhau thành từng đám nhỏ – mà người

Nga gọi là

letnyi sneg

(nghĩa là :

tuyết rơi mùa hè

). Nghe tên thì dễ hiểu, nhưng ai biết biết mùi hương mùa này đến khi vì chúng.

Tôi nghĩ đến căn bệnh của Cô Nonna :

Cô ơi, Cô mau đi nghỉ ở St. Peterbourg đi Cô

!...

Moskva - Hà Nội, tháng 7 năm 2011